

بثلاث لكالمل ككرح يف رركتت نأ دب الو، ني يليملا ككرح ل يسارم

Prima este procesul de curățire care produce două clase de închinători și, prin urmare, împlinește parabola celor zece fecioare atât în mișcarea de început, cât și în cea de încheiere.

Dar tu, o Daniele, ascunde cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, și cunoștința va crește.... Și el a zis: Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul: și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:4, 9, 10.

Diferența dintre cei înțelepți și cei nelegiuți (nebuni) se întemeiază pe înțelegerea lor — despărțirea mintală — a sporirii cunoștinței care este deschisă la vremea sfârșitului, fie în 1798 pentru milleriți, fie în 1989 pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Poporului lui Dumnezeu i se cere să știe că adventismul este experiența parabolei celor zece fecioare, căci fără această înțelegere nu va căuta să înțeleagă când a sosit „vremea sfârșitului” pentru generația finală sau care a fost solia ce a fost atunci desigilată. Fără înțelegerea că experiența adventistă este un proces de încercare în trei etape, întemeiat pe o dezvoltare progresivă a adevărului, care conduce la un deznodământ de „viață sau de moarte”, este imposibil să fie recunoscută înalta chemare a fiecărui adventist de ziua a șaptea. Belșatar reprezintă un popor care știe că a trecut prin procesul de curățire reprezentat prin cuvintele „curățiți, albiți și încercați”. Tocmai acest proces de curățire în trei etape este identificat în mod specific ca lucrarea Duhului Sfânt.

Cu toate acestea, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă plec, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată: cu privire la păcat, fiindcă nu cred în Mine; cu privire la neprihănire, fiindcă Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea; cu privire la judecată, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă, când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine, ci va spune tot ce va auzi și vă va descoperi lucrurile viitoare. Ioan 16:7–13.

Lucrarea Duhului Sfânt de a călăuzi fecioarele înțelepte în „tot adevărul” cere ca El să mustre, adică să avertizeze sau să aducă sub convingere, lumea cu privire la păcat, neprihănire și judecată, acestea fiind aceleași trei trepte care dau naștere fie unei fecioare înțelepte, fie uneia neînțelepte în capitolul douăsprezece din Daniel. Mesajul pe care Isus l-a identificat drept lucrarea Duhului Sfânt este „untdelemnul”, care descoperă deosebirea dintre cei înțelepți și cei răi în Daniel 12. Poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuie să înțeleagă creșterea cunoștinței pentru generația sa, iar această cunoștință include recunoașterea faptului că, în parabola din Matei capitolul 25, ei sunt fie fecioare neînțelepte, fie fecioare înțelepte.

„Lui Ioan i-au fost arătate aceste lucruri în viziune sfântă. El a văzut ceata reprezentată de cele cinci fecioare înțelepte, cu candelile lor pregătite și arzând, și a exclamat în extaz: «Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer care-mi zicea: Scrie: Ferice de morții care mor în Domnul de acum

înainte! Da, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenele lor; și faptele lor îi urmează.»

„Mulți dintre cei care au auzit mesajele primului și celui de-al doilea înger au crezut că vor trăi ca să vadă venirea lui Hristos pe norii cerului. Dacă toți cei care pretindeau că cred adevărul și-ar fi împlinit partea ca fecioare înțelepte, mesajul ar fi fost până acum proclamat fiecărei națiuni, seminții, limbi și fiecărui popor. Dar cinci erau înțelepte și cinci erau neînțelepte. Adevărul ar fi trebuit să fie proclamat de cele zece fecioare, dar numai cinci făcuseră pregătirea esențială pentru a se alătura acelei companii care umbla în lumina care venise la ele. Mesajul celui de-al treilea înger era necesar. Această proclamare trebuia să fie făcută. Mulți dintre cei care au ieșit în întâmpinarea Mirelui sub mesajele primului și celui de-al doilea înger au refuzat mesajul celui de-al treilea înger, ultimul mesaj de punere la probă care urma să fie dat lumii.”

„O lucrare asemănătoare va fi împlinită atunci când acel alt înger, înfățișat în Apocalipsa 18, își va rosti solia. Soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger vor trebui să fie repetate. Chemarea va fi adresată bisericii: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei.” „A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al demonilor, închisoare a oricărui duh necurat și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătării ei... Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei; pentru că păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” [Apocalipsa 18:2–5].

„Luați fiecare verset al acestui capitol și citiți-l cu atenție, mai ales pe ultimele două: «Și lumina unei lumânări nu va mai străluci deloc în tine; și glasul mirelui și al miresei nu se va mai auzi deloc în tine; căci negustorii tăi erau mai-marii pământului; căci prin vrăjitoriile tale au fost amăgite toate neamurile. Și în ea a fost găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.»”

„Pilda celor zece fecioare a fost dată de Hristos Însuși, iar fiecare amănunt trebuie studiat cu atenție. Va veni un timp când ușa va fi închisă. Suntem reprezentați fie de fecioarele înțelepte, fie de cele neînțelepte. Acum nu putem face deosebirea și nici nu avem autoritatea de a spune cine sunt înțelepte și cine neînțelepte. Sunt unii care țin adevărul în nelegiuire, iar aceștia par în exterior asemenea celor înțelepte.” Manuscript Releases, volumul 16, 270.

Mulengekazi ab'Abadivantisiti bagomba guhamagara abagabo n'abagore ngo bave i Babuloni ku itegeko rya vuba ry'umunsi wa Ku Cyumweru, “duhagarariwe n'inkumi z'ubwenge cyangwa n'iz'ibipfapfa.” Itsinda Yohana yabonye “rihagarariwe n'inkumi eshanu z'ubwenge, amatabaza yazo yakomwe kandi yaka,” kandi Yohana yongeye kuriranga nk'abafite “kwihangana kw'abera,” kandi “bitondera amategeko y'Imana n'ukwizera kwa Yesu,” ni bo ibihumbi ijana na mirongo ine na bine basabwa gukomeza amategeko y'Imana, gukoresha ukwizera kwa Yesu, no kumenya ko ari bo nkumi zo mu mugani wo muri Matayo makumyabiri na gatanu. Si uko gusa bakeneye gusobanukirwa ko ari inkumi z'ubwenge cyangwa iz'ibipfapfa, ahubwo bagomba gusubiramo ubunararibonye bwahagarariwe na Daniyeli nk'ubwo “bejewe, bezwa kandi bageragezwa.”

Și cântau ca un cântec nou înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor; și nimeni nu putea învăța acel cântec, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost

răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează Mielul oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug, căci sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:3–5.

În capitolul doisprezece din Daniel sunt reprezentate cel puțin cinci adevăruri care sunt adevăruri asociate cu mișcarea millerită a primului înger și care vor fi repetate și înțelese mai pe deplin de către mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Unul dintre aceste adevăruri este procesul de curățire în trei pași asociat cu parabola celor zece fecioare. Primul adevăr pe care William Miller l-a înțeles în termenii timpului profetic a fost „cele șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase, iar acel adevăr este identificat în Daniel doisprezece și este primul adevăr din istoria millerită care este menționat acolo.

Dar tu, o Daniel, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, și cunoștința va crește. Atunci eu, Daniel, m-am uitat, și iată că stăteau alți doi, unul pe această parte a malului râului, și celălalt pe cealaltă parte a malului râului. Și unul a zis omului îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni? Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când va fi isprăvit să zdrobească puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Și eu am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri? Și el a zis: Du-te, Daniel, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:4–10.

Pasajul acesta începe cu pecetluirea cărții lui Daniel până la vremea sfârșitului, iar pasajul se încheie cu pecetluirea cărții lui Daniel până la vremea sfârșitului. Între prima și ultima pecetluire a cuvintelor lui Daniel, mărturia întărită prin jurământ a „Celui ce trăiește în vecii vecilor” era „că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când va isprăvi de risipit puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși.”

Cel care a dat această mărturie întărită prin jurământ era Cel care Se afla deasupra apelor, îmbrăcat în in. Daniel a văzut un înger pe un mal al râului Hidechel și un alt înger pe celălalt mal, iar unul dintre acei îngeri a pus o întrebare, la care Cel deasupra apelor a răspuns. Întrebarea era: „Câtă vreme?” Acestea sunt aceleași prime două cuvinte ale întrebării puse în versetul treisprezece din capitolul opt al cărții lui Daniel.

Atunci am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre fărâdeleaga pustiirii, care dau atât sfântul locaș, cât și oștirea, să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până la două mii trei sute de zile; apoi sfântul locaș va fi curățit.” Daniel 8:13, 14.

Aceeași structură profetică se găsește în ambele convorbiri, cu excepția faptului că, în capitolul opt, Daniel se află lângă râul Ulai, și nu lângă râul Hidechel. În capitolul opt, un înger (sfânt) „a zis

către acel sfânt care vorbea: «Până când?» Cuvântul ebraic tradus prin „acel sfânt” este cuvântul ebraic „Palmoni”, însemnând Minunatul Numărător, sau Numărătorul Tainelor. În capitolul opt, Isus (Minunatul Numărător) vorbea, iar un alt sfânt L-a întrebat pe Isus (acel sfânt): „Până când?”

În capitolul doisprezece, Celui care stă pe ape I se adresează de către un înger aflat pe unul dintre malurile râului Hidechel întrebarea: „până când?” Aceste două pasaje trebuie considerate împreună, regulă peste regulă. Prima întrebare din capitolul opt este: „până când este vedenia privitoare la călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, săvârșită mai întâi de păgânism, iar apoi de papalitate?” Întrebarea din capitolul doisprezece este: „până când va fi până la sfârșitul acestor minuni?” Răspunsul rostit sub jurământ este apoi dat de Palmoni, Minunatul Numărător, care era îmbrăcat în in și stătea deasupra apelor: „va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când va fi isprăvit să împrăștie puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși.”

Întrebările râurilor Ulai și Hiddekel sunt: „Până când va ține vedenia despre risipirea poporului lui Dumnezeu, săvârșită mai întâi de păgânism și apoi de papalitate, în timp ce calcă în picioare sanctuarul și oștirea?” Răspunsul este că această călcare în picioare se încheie în 1798, când începe lucrarea lui Palmoni de ridicare a templului millerit, iar apoi se încheie patruzeci și șase de ani mai târziu, în 1844, când sanctuarul trebuia să fie curățit.

În capitolul doisprezece, Daniel a auzit convorbirea, „dar n-am înțeles”. Daniel și-a exprimat dorința de a înțelege, așa cum este reprezentat prin faptul că L-a întrebat pe Hristos: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?” Exprimarea dorinței sale de a înțelege a reprezentat dorința fecioarelor înțelepte de a înțelege, căci întregul dialog a fost așezat între cele două referiri la cartea lui Daniel ca fiind pecetluită până la vremea sfârșitului. Daniel a reprezentat dorința așezată asupra lui William Miller de a înțelege adevărul care a fost desigilat în 1798, iar primul adevăr pe care a fost condus să-l recunoască a fost călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, mai întâi de păgânism și apoi de papalitate, în perioada în care puterea poporului sfânt a fost împrăștiată, în împlinirea celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Dorința lui Miller de a cunoaște adevărul este reprezentată de dorința lui Daniel, însă înțelegerea lui Miller era incompletă. Daniel reprezintă dorința lui Miller, iar Beltesașar îi reprezintă pe aceia care au o înțelegere deplină a lucrului și a viziunii. Există cel puțin cinci adevăruri importante care au făcut parte din experiența milleriților în capitolul doisprezece din Daniel și care își vor găsi un corespondent paralel în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Unul este că ei au împlinit și au înțeles că împlineau parabola celor zece fecioare, cu procesul ei de încercare în trei etape, iar celălalt este că ei înțeleg piatra de temelie a „celor șapte vremi”, din Levitic capitolul douăzeci și șase.

Vom continua acest studiu în articolul nostru următor.

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelilele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau înțelepte, și cinci neînțelepte. Cele neînțelepte și-au luat candelilele, dar n-au luat untdelemn cu ele; însă cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor, împreună cu candelilele. Fiindcă mirele zăbovea, toate au ațipit și au adormit. La miezul nopții s-a auzit o strigare: Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare! Atunci toate

fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile. Cele neînțelepte au zis celor înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile. Dar cele înțelepte au răspuns, zicând: Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; ci duceți-vă mai bine la cei ce vând și cumpărați-vă. Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă, și ușa s-a închis. Mai pe urmă au venit și celelalte fecioare și au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne! Dar el, drept răspuns, le-a zis: Adevărat vă spun că nu vă cunosc. Vegheați dar, căci nu știți nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.”

„Noi trăim acum într-un timp dintre cele mai primejdioase, și niciunul dintre noi nu ar trebui să întârzie în a căuta o pregătire pentru venirea lui Hristos. Nimeni să nu urmeze exemplul fecioarelor neînțelepte și să creadă că va fi sigur să aștepte până va veni criza înainte de a dobândi o pregătire a caracterului pentru a putea sta în picioare în acel timp. Va fi prea târziu să se caute neprihănirea lui Hristos atunci când oaspeții sunt chemați înăuntru și cercetați. Acum este timpul să îmbrăcați neprihănirea lui Hristos,—haina de nuntă care vă va face potriviți să intrați la ospățul nunții Mielului. În parabolă, fecioarele neînțelepte sunt înfățișate cerând untdelemn și nereușind să-l primească la cererea lor. Aceasta este simbolic pentru aceia care nu s-au pregătit prin dezvoltarea unui caracter care să poată sta în picioare într-un timp de criză. Este ca și cum s-ar duce la vecinii lor și ar spune: Dați-mi caracterul vostru, altfel voi fi pierdut. Cele care au fost înțelepte nu au putut să împărtășească untdelemnul lor lămpilor pâlpâitoare ale fecioarelor neînțelepte. Caracterul nu este transferabil. El nu trebuie nici cumpărat, nici vândut; el trebuie dobândit. Domnul i-a dat fiecărui om ocazia de a dobândi un caracter neprihănit în timpul orelor de probă; dar El nu a prevăzut o cale prin care un instrument omenesc să poată împărtăși altuia caracterul pe care l-a dezvoltat trecând prin experiențe grele, învățând lecții de la Marele Învățător, astfel încât să poată manifesta răbdare sub încercare și să exercite credință, pentru ca astfel să poată muta munții imposibilității. Este cu neputință să fie împărtășită mireasma iubirii,—să i se dea altuia blândețe, tact și perseverență. Este cu neputință ca o inimă omenească să reverse în alta iubirea de Dumnezeu și de omenire.”

“Dar vine ziua, și este aproape de noi, când fiecare latură a caracterului va fi dată pe față prin ispită deosebită. Aceia care rămân credincioși principiului, care își exercită credința până la sfârșit, vor fi aceia care s-au dovedit credincioși sub probă și încercare în orele anterioare ale timpului lor de probă și și-au format caractere după asemănarea lui Hristos. Aceia vor fi cei care au cultivat o strânsă comuniune cu Hristos, care, prin înțelepciunea și harul Său, sunt părtași ai naturii divine. Dar nici o ființă omenească nu poate da altuia devoțiunea inimii și însușiri alese ale minții și să-i suplinească lipsurile prin putere morală. Fiecare dintre noi poate face mult unul pentru altul, dând oamenilor un exemplu asemenea lui Hristos, influențându-i astfel să meargă la Hristos pentru neprihănirea fără de care nu pot sta în judecată. Oamenii ar trebui să ia în considerare cu rugăciune importanta chestiune a zidirii caracterului și să-și modeleze caracterele după Modelul divin.” The Youth Instructor, 16 ianuarie 1896.